

saaledes som det foreliggende omtalte de Forandringer i Stationerne, som skulde foregaa, saa var dette vist noget, som fulgte af sig selv. Det Lovforslag, som Landstinget tidligere har behandlet, nævnedes desuden en noget større Udgift end det foreliggende Lovforslag. Altsaa, naar Landstinget maatte vedtage § 3, saa tager det i Virkeligheden kun den samme Beslutning, som en Gang er tagen her, om det var med Enstemmighed, erindrer jeg ikke, men i alt Fald var det med et betydeligt Stemmeflerthal. — Jeg har ganske vist studset ved Bestemmelsen i § 5. Jeg skal ikke nærmere gaa ind der paa, thi jeg kan der henholde mig til de Betragtninger, som fremkom fra den højtærede Minister. Den Tanke, som ligger til Grund for § 5, er naturligvis den, at et Statsbaneanlæg tillige beforder de lokale Interesser, og at det derfor ikke er mere end billigt, at de Statsborgere, som nyde en umiddelbar, daglig Fordel der af, ogsaa skulde bidrage noget dertil. Det er en Tanke, som jeg i og for sig ikke kan have noget at indvende imod, og som f. Eks. i sin Tid gav sig Udslag i den Maade, hvorpaa man vedtog Tilskuddet til Slagelse—Næstved Banen. Man vedtog nemlig da Tilskud fra Egnen ikke blot for den Forlængelse af Banetrækningen, som skuldes, men ogsaa til de lokale Interesser, men ogsaa til hele Banen. Men ved denne Bane er ganske vist det særlige at bemærke, som den højtærede Minister berørte, at den almindelige Forestilling gaar i Retning af, at denne Bane vil kunne forrente sig, og det er altsaa et Spørgsmaal, om ikke den enkelte Kommune vilde være bedre tjent med at faa Lov til at anlægge Banen, betale det hele og faa slippe for noget Rentetab, end med at skulle give Bidrag til et Statsbaneanlæg.

Spørgsmaalet angaar Græsted—Gillelejebanen, en Forlængelse af den saakaldte Gribstovbane, naar § 6 ud paa ganske at lægge til Grund de Bestemmelser, som findes i Loven af 23de Maj 1873, nemlig at Halvdelen af Udgiften bæres af Statskassen — $\frac{1}{4}$ egentlig i dens Egenstab af Statskasse og $\frac{1}{4}$ som nuværende Eghænder af de sjællandske Baner, idet det jo var ordnet saaledes i Loven af 23de Maj 1873, at Statskassen tilskød $\frac{1}{4}$ og det sjællandske Jærnbaneelskab $\frac{1}{4}$. Forholdet vil der blive for saa vidt det samme, som hvis Lovforslaget om de private Baner maatte blive gennemført, saaledes som det nu foreligger: Statskassen det halve og de private og de interesserede Kommuner det halve. Men der bliver rigtignok en Forstel tilbage, som stiller Statskassen ugunstigere her end ved de foreslaaede private Baner, idet nemlig efter Loven af 23de Maj 1873 Aktionærerne

for den Halvdel, som Statskassen ikke har bidraget, først skulle have 4 pCt., før Statskassen skal have noget. Det bliver ganske vist ikke nogen lille Forstel, men jeg kan ikke stonne andet, end at man maa blive i det Spor, som den nævnte Lov giver, thi man kan dog ikke have en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Indtægten af et Stykke af en Bane og en anden Bestemmelse om Indtægten af et andet Stykke af den samme Bane. Det her foreslaaede er altsaa en naturlig Konsekvens af Loven af 23de Maj 1873 og vilde upaatvivlelig ogsaa være bleven bestemt den Gang, hvis man havde været saa forsynlig at strække Anlæget af Banen til Gilleleje. Denne Forlængelse af Banen maa man meget ønske, dels særlig af Hensyn til Fiskeriet og dels ogsaa, fordi muligvis Gilleleje i Tidens Løb kunde komme til at faa Betydning for Trafikken. — Jeg kan saaledes, affet fra de Betænkkeligheder, som frembydes sig med Hensyn til § 5, slutte mig til Lovforslagets 8 første Paragraffer.

Ligesom den ærede Indenrigsminister favner jeg ogsaa en Laaneparagraf. Jeg kan ganske med Hensyn til den henholde mig til de Betragtninger, jeg anstillede for nogle Dage siden her i Tinget ved første Behandling af Lovforslaget om de private Baner. Jeg tror overhovedet, at vi baade ved de private Baner og ved dette Lovforslag maa komme til en Laaneparagraf, hvis vi skulle kunne tænke os disse Baneanlæg realiserede.

Tilbage staar saa en Paragraf i Lovforslaget, nemlig § 9. Den synes jeg aldeles ikke om. Jeg har for en Del Aar siden haft Lejlighed til at udtale her i Tinget — jeg kunde gerne sige min personlige Misbilligelse af Paragraffer, som saaledes sammenknyttede det ene Lovforslag med det andet. At Sammenknytning foretages paa den Maade, at man bestemmer sig til ikke at stemme for det ene Lovforslag, uden at man kan faa det andet, er noget ganske naturligt, noget, som jo ikke kan være anderledes. Men saaledes udtrykkelig at bestemme, at det ene Lovforslag, skønt ellers begge Ting ere enige om, at det er fornuftigt og vel overvejet, ikke maa træde i Kraft, med mindre et andet Lovforslag, hvor andre Synspunkter gøre sig gældende, ogsaa træder i Kraft, forekommer mig at være en meget uheldig Praksis. Vi have nu været fri for den i nogle Aar, men nu synes den at gentage sig her. Mærkeligt nok er det, at en tilsvarende Bestemmelse ikke findes i Lovforslaget om de private Baner eller i Lovforslaget om Slagelse—Børslev og Nyborg—Ringebanen. Det er i Grunden dobbelt